

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 3 lipca 2013 r. — Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta, SA przeciwko Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-377/13)

(2013/C 274/13)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta, SA.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 lit. c) i ust. 2 lit. a) art. 7 ust. 1 i art. 10 lit. a) dyrektywy Rady 69/335/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 lipca 1969 r. (w brzmieniu nadanym przez dyrektywę Rady 85/303/EWG⁽²⁾ z dnia 10 czerwca 1985 r.) sprzeciwiają się przepisom krajowym takim jak DL (dekret z mocą ustawy) nr 322-B/2001 z dnia 14 grudnia, który poddał Imposto de Selo (opłacie skarbowej) podwyższenie kapitału zakładowego spółek kapitałowych dokonane w drodze przekształcenia w kapitał zakładowy wierzytelności posiadanych przez akcjonariuszy z tytułu świadczeń akcesoryjnych wykonanych wcześniej na rzecz spółki, nawet wówczas, gdy świadczenia akcesoryjne zostały dokonane w pieniądzu, z uwagi na to, że w dniu 1 czerwca 1984 r. przepisy krajowe poddawały dokonane w ten sposób podwyższenie kapitału IS (opłacie skarbowej) według stawki 2 %, podczas gdy w tej samej dacie zwalniały one z IS (opłaty skarbowej) podwyższenie kapitału dokonane w formie wkładów pieniężnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 17 lipca 1969 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, s. 25.).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 10 czerwca 1985 r. zmieniająca dyrektywę 69/335/EWG dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 156, s. 23.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 4 lipca 2013 r. — C.E. Franzen i in. przeciwko Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb)

(Sprawa C-382/13)

(2013/C 274/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące odwołania: C. E. Franzen, H. D. Giesen, F. van den Berg

Organ rentowy: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (Svb)

Pytania prejudycjalne

- 1a) Czy art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że rezydenci państwa członkowskiego, którzy są objęci zakresem stosowania tego rozporządzenia i na podstawie umowy o pracę dorywczą są zatrudnieni przez nie więcej niż dwa lub trzy dni w miesiącu na terytorium innego państwa członkowskiego, podlegają z tego tytułu ustawodawstwu z dziedziny zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia?
- 1b) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1a: czy wymienieni rezydenci podlegają w tym przypadku ustawodawstwu z dziedziny zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia zarówno podczas dni, w których czynności są wykonywane, jak i podczas dni, w których czynności nie są wykonywane, a jeśli tak, to jak długo nadal mają zastosowanie wymienione przepisy po ostatnio rzeczywicie wykonanych czynnościach?
- 2) Czy art. 13 ust. 2 lit. a) w związku z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 stoi na przeszkodzie temu, by pracownik migrujący, który podlega ustawodawstwu z dziedziny zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia, na mocy ustawodawstwa krajowego państwa zamieszkania uznawany był za ubezpieczonego na podstawie AOW [Algemene Ouderdomswet (ustawy o powszechnym ubezpieczeniu emerytalnym)] w tym państwie zamieszkania?
- 3a) Czy prawo Unii, w szczególności przepisy dotyczące swobodnego przemieszczania się pracowników lub obywateli Unii, należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach niniejszych postępowań stoi ono na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego takiego jak art. 6a AOW lub AKW [Algemene Kinderbijslagwet (powszechnej ustawy o systemie zasiłków rodzinnych)], zgodnie z którym

zamieszkały w Niderlandach pracownik migrujący jest tam wykluczony z ubezpieczenia na podstawie AOW lub AKW z tego powodu, że podlega wyłącznie niemieckiemu ustawodawstwu z dziedziny zabezpieczenia społecznego, i to nawet wtedy, gdy w Niemczech pracownik ten jako „geringfügig Beschäftigte” jest wykluczony z ubezpieczenia „Altersrente” i nie jest uprawniony do „Kindergeld”?

3b) Czy dla odpowiedzi na pytanie 3a ma znaczenie, że istniała możliwość zawarcia dobrowolnego ubezpieczenia na podstawie AOW lub wezwania SvB do doprowadzenia do porozumienia w rozumieniu art. 17 rozporządzenia nr 1408/71?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 5 lipca 2013 r. — Estación de Servicio Pozuelo 4, S.L. przeciwko GALP Energía España S.A.U.

(Sprawa C-384/13)

(2013/C 274/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Estación de Servicio Pozuelo 4 S.L.

Druga strona postępowania: GALP Energía España S.A.U.

Pytania prejudycjalne

1) Czy można uznać, że umowa taka jak będąca przedmiotem sporu głównego, na mocy której ustanowiono na rzecz dostawcy produktów naftowych prawo powierzchni na okres czterdziestu pięciu lat w tym celu, by wybudował stację paliw i wydzierżawił ją właścicielowi gruntu na okres równoważny okresowi, na który ustanowiono to prawo, z jednoczesnym narzuceniem obowiązku kupna na zasadach wyłączności przez ten sam okres, ma niewielkie znaczenie i nie jest objęty zakazem ustanowionym w art. 81 ust. 1 WE (obecnie art. 101 ust. 1 TFUE), ze względu przede wszystkim na niewielki, nieprzekraczający 3 % udział

dostawcy w rynku, w porównaniu z łącznym udziałem w rynku zaledwie trzech dostawców, wynoszącym około 70 %, mimo że czas trwania tej umowy przekracza przeciętny czas trwania umów zwykle zawieranych na danym rynku?

2) Na wypadek odpowiedzi negatywnej i konieczności zbadania umowy w świetle rozporządzeń nr 1984/83 (¹) i nr 2790/99 (²), czy art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 2790/99 w związku z art. 5 lit. a) tego samego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że jeżeli odsprzedawca nie jest właścicielem terenów, a pozostały czas trwania umowy jest na dzień 1 stycznia 2002 r. dłuższy niż pięć lat, to umowa staje się nieważna z dniem 31 grudnia 2006 r.?

(¹) Rozporządzenie Komisji z dnia 22 czerwca 1983 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do określonych kategorii wyłączonych umów sprzedaży (Dz. U. L 173, s. 5)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336, s. 21)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 8 lipca 2013 r. — VAEX Varkens- en Veehandel BV przeciwko Productschap Vee en Vlees

(Sprawa C-387/13)

(2013/C 274/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAEX Varkens- en Veehandel BV

Druga strona postępowania: Productschap Vee en Vlees

Pytania prejudycjalne

1) Czy mające zastosowanie europejskie ramy prawne (¹) (²) (³) (⁴) stoją w przypadku takim jak rozpatrywany na przeszkodzie

a) wypłacie wnioskowanej refundacji;

b) zwolnieniu zabezpieczenia złożonego w ramach wniosku o pozwolenie?